

30 september 2012

Jan Korff de Gidts, voorzitter Vrienden van Amelisweerd

Bij de start van BoomBomenBos, t.g.v 40 jaar Vrienden

Als voorzitter van de Vrienden van Amelisweerd heet ik u allen hartelijk welkom op deze middag. Mijn naam is Jan Korff de Gidts. We vieren vandaag op een bijzondere wijze dat de Vrienden van Amelisweerd – ooit begonnen als de Werkgroep Amelisweerd - ruim 40 jaar bestaan.

Veertig jaar, het getal 40 staat voor beproeving, wie trokken er ook al weer 40 jaar door de woestijn?

Ik heb me wel eens afgevraagd: zijn wij roependen in de woestijn? Heeft u ook wel eens dat gevoel.....? Goed dat u er vandaag in **dit o zo mooie gebied – samen - bij** bent.

In aanwezigheid van drie generaties Vrienden (1971 – 75/82 en - 2012) en u bent hier bij.

Nu we zijn minister Schultz erg dankbaar dat zij deze week haar demissionaire knuppel in het hoenderhok heeft gegooid. Want haar even snel willen doordrukken van de verbreding van de A27 leidde tot enorm veel boze en verontruste reacties: de A27 door Amelisweerd wordt toch niet verbreed? *Niet weer he? Toch niet weer he?! #Amelisweerd #A27*

Blij waren we dan ook met het standpunt van het Utrechtse College van B&W die zich voor het eerst klip en klaar uitsprak tegen dat plan van de minister. Dank daarvoor aan wethouder Lintmeijer, vandaag aanwezig. En met het spoeddebat dat de Kamer over dit onderwerp onmiddellijk heeft aangevraagd.

Wordt daarmee Amelisweerd opnieuw een testcase, een toetssteen voor de toekomst?

Enorm veel werd er deze week getwitterd. Ook met de melding van onze Utrechtse actrice Carice van Houten via radio 2 dat ze het geweldig vindt dat zoveel mensen actief zijn om het bos te behouden en dat ze bereid aan de actie is in de boom te klimmen, *als de boom maar niet te hoog is.*

U weet dat ze op Amelisweerd is opgegroeid. Amelisweerd is voor haar nog steeds een sprookje, waar ze inspiratie vond en haar creativiteit heeft ontdekt. Want zo zegt ze er waren niet zo veel kinderen om mee te spelen. En ze was nog maar klein toen ze werd interviewd: *Ja, er staan protestanten voor de deur.*

Die protesten en vrolijke bosbezettingen dateerden van 30 jaar geleden. Het is deze week precies 30 jaar geleden dat het bos werd ontruimd en 672 eeuwenoude bomen werden gekapt voor.

Die steun via Twitter en Facebook zullen we komende tijd verder moeten organiseren, juist omdat ons alternatief, zoals ontwikkeld in ons Kracht van Utrecht-initiatief (@krachtvanu) zulke sterke argumenten heeft. Met steun van Utrechtse prominenten en Bekende Utrechters zoals onze Carice. Over die argumenten om juist vanuit de zo mooie Utrechtsestadsregio aan Den Haag ondersteuning te vragen voor de o zo noodzakelijke omslag naar een meer leefbare en duurzame stad, zal ik hier niet verder uitweiden.

Genoeg over de politiek, het is vandaag geen politieke of een actie-bijeenkomst. Wij hebben u uitgenodigd voor een bijeenkomst met een artistieke / poetische invulling.

Ik sluit dan ook af met twee kunstzinnige bijdragen

Over ons verlangen naar het Woud

Het woud, het bos, de bomen. Armando laat zijn blik rusten op de natuur: *“Het is een schuldig landschap, een landschap dat heeft zien gebeuren, want in landschappen, in de schone natuur vinden vaak de afgrijselijkste opvoeringen plaats. Veldslagen. Sluipmoorden. Man tegen man. Aanleg en onderhoud van kampementen. Barakken. Plekken ter kwelling van weerloze schepsels. Voornoemd landschap heeft zich daar nooit iets van aangetrokken, is zelfs zo schaamteloos geweest om gewoon door te groeien, het is een schande, ik raak er nooit over uitgesproken. De confrontatie natuur-cultuur is een onbarmhartig gebeuren, dat gaat met pijn gepaard, geloof dat maar. Ja ja, ik weet wel, het is zinloos om de natuur schuldig te noemen, maar kunst is ook zinloos, daarom is kunst zo onontbeerlijk. En gewetenloos. Sinngebung des Sinnlosen. Schuldig landschap dus. Jammer dat het je ontgaan is.’ Uit: Schoonheid is niet pluis, verzameld proza, (Amsterdam, 2003)*

Een tweede bijdrage in de geest van Armando:

Over de melancholie van het scheppen.

Ook de kunstenaar kan niet om de melancholie, de zwartgalligheid heen, of hij nu wil of niet. Melancholie is een haast onvermijdelijk deel van het creatieve proces.

Dat ervaren we dagelijks met ons Vrienden en Kracht van Utrecht-initiatief; het heeft allemaal geen zin naast de scheppende kracht van bewoners, bedrijven en bestuurders.

Melancholie is een toestand die plaats, rust en ruimte schept voor reflectie en beschouwing, vandaag dus. Het maakt het mogelijk om de dingen die wij liefhebben en waar we naar verlangen te beschouwen.

Ik wens u een inspirerende middag en geef daarvoor het woord aan Ienke Kastelein.

Utrecht, 30 september 2012